

underhaanden eller ved lejede Folk eller endelig helt eller delvis som Naturalarbejde. I Modsætning til de tidligere Bestemmelser om Snekastning hjemler Loven af 1891 Ret til, at der ved en af Ministeren for offentlige Arbejder stadfæstet Vedtægt kan træffes Bestemmelse om Snekastning ved Naturalarbejde paa Købstadens andre Veje og Gader, de egentlige Købstadgader. Loven giver endvidere Ret til i Vedtægten at foreskrive andre Regler for Fordelingen af Naturalarbejdet end de for Landkommuner gældende.

Medens Forsorgen for Snekastningens Udførelse hidtil udelukkende havde været Øvrighedens Sag, gik ved Loven af 1891 Snekastningen saavel paa Landet som i Købstæderne over til at blive et egentligt kommunalt Anliggende, idet det efter Lovens § 1 paahviler enhver Købstad- og Sognekommune at sørge for Snekastningen paa de inden for Kommunens Grænser beliggende Landeveje, Landevejsgader og Biveje. Øvrigheden — i første Række Politimestrene og Sognefogderne — skal dog efter Lovens § 20 føre Tilsyn med, at Snekastningen udføres paa tilbørlig Maade. Denne Ændring ansaas for mere stemmende med den i Tidens Løb stedfundne Udvikling i kommunal Henseende. Den nye Lov forandrede ligeledes paa et andet væsentligt Punkt de hidtil gældende Bestemmelser derved, at den ændrede Karakteren af Naturalarbejdsforpligtelsen, idet denne Forpligtelse som allerede tidligere bemærket efter Reglementet af 1799 havde hvilet paa Beboerne, hvorimod Loven nu lagde Snekastningsbyrden paa Ejendommene, saaledes at det kom til at paahvile Ejerne og Brugerne af disse at stille med det paa Ejendommen udskrevne Mandskab.

Efter at Vejtrafikken som Følge af Motorkøretøjernes Fremkomst og Motortrafikens Udvikling er steget overordentlig stærkt, og Vejtransporterne nu hovedsagelig besørger af Motorkøretøjer, medens Brugen af Kaner og Slæder praktisk talt er ophørt, melder Kravet om en hurtig og effektiv Snerydning sig med større Styrke end nogensinde, ogsaa fordi netop Motorkøretøjer i Sammenligning med andre Køretøjer har store Vanskeligheder ved at køre under Sneforhold. Motortrafikken varetager hele Aaret en stor Del af Transporterne her i Landet af Personer og Gods, derunder i meget høj Grad af Landbrugsprodukter fra Producenter til Købstæder, Mejeri, Slakteri m. v., og det er derfor af stor samfundsmæssig Betydning, at disse Transporter opretholdes, selv om der skulde indtræffe ret betydelige Snefald. Det er herefter paakrævet, at Snerydningen iværksættes i større Omfang og med flere og andre Hjælpe midler end tidligere, hvor det var tilstrækkeligt med Benyttelse af det til Naturalarbejde udskrevne Mandskab at tilvejebringe en for den daværende Trafik og de daværende Befordringsmidler nogenlunde fremkommelig Vej. Det vil saaledes være nødvendigt ikke blot at udføre Snerydningen — i hvert Fald paa de vigtigere Veje — i betydelig hurtigere Tempo end tidligere, men tillige paa disse Veje at foretage Rydningen i større Bredde end hidtil og at kaste Vejen til Bunds, for at saavel den gennemgaaende Trafik til Byerne som den mere lokalt bestemte kan foregaa saa uhindret som muligt. Samtidig med, at Kravene til Snerydningens Hurtighed og Omfang som ovenfor nævnt efterhaanden er vokset, har derhos Udviklingen paa Landet medført, at det med den nuværende Lovs Bestemmelser har været stadig vanskeligere at fyldestgøre disse Krav bl. a. som Følge af, at Anvendelse af Maskinkraft i Landbruget har bevirket, at dette ikke i saa stor Udstrækning som tidligere anvender Medhjælp. Den Arbejdskraft, som i Vinterhalvaaret er til Raadighed til Foretagelse af Snekastning, er derfor blevet mindre samtidig med, at Snekastningsarbejdet er forandret og forøget. Alt dette har naturligvis affødt Ønsket om en Revision af de gældende Bestemmelser om Snekastning, og der er da ogsaa fra De Samvirkende Danske Landboforeninger, de store Motororganisationer og Centralforeningen af Tolvmandsforeninger i Danmark fremkommet Henvendelse til Ministeriet for offentlige